

A mi Világunk

HARGITA MEGYE TANÁCSA

Hargita Megyei Szociális és
Gyermekevédelmi Vezérigazgatóság

Ediția a XVI-a
ZUA TALENTUR

2026.

~ MÁJUS – JÚNIUS ~

XVI. Talentumnapok

Két nap, egy közösség, számtalan felejthetetlen élmény

Június 24–25-én tizenhatodik alkalommal rendezték meg a Hargita megyei gyermekvédelmi rendszer egyik legjelentősebb közösségi eseményét, a Talentumnapokat. A Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központ, az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ és a Comite Ocland Egyesület együttműködésében megvalósult rendezvény ismét a tehetség, az elfogadás, az összetartozás és a közösség erejét ünnepelte.

A Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központ udvara két napra a találkozások, az alkotás és a közös élmények helyszínévé vált. Az első nap a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi

Vezérigazgatóság munkatársainak szólt, a második pedig a gyermekeké és fiataloké volt, akik ismét bebizonyították, hogy megfelelő támogatással minden tehetség kibontakozhat.

Közösségben egymásért

A XVI. Talentumnapok nyitónapja a szociális és gyermekvédelmi rendszerben dolgozó szakembereket állította a középpontba. A Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központban megrendezett találkozó célja a közösségépítés, a szakmai kapcsolatok erősítése és a feltöltődés volt.

A résztvevőket Csiszer-Rajti Orsolya-Aranka, a házigazda intézmény munkatársa köszöntötte, majd Sebestyén Zsolt, Székelykeresztúr Város Polgármesteri Hivatalának közügyi igazgatója üdvözölte a jelenlévőket. Mindketten kiemelték a közösségi összefogás és a szociális területen dolgozók munkájának jelentőségét.

Elekes Zoltán, a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság vezetője megköszönte a vendéglátást, és elismeréssel szólt a Székelykeresztúri és az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ munkatársainak szervezőmunkájáról. Hangsúlyozta, hogy az ilyen alkalmak nemcsak kapcsolódást nyújtanak, hanem erősítik a szakmai együttműködést és az összetartozás érzését is.

A nap egyik legnépszerűbb programja a főzőverseny volt, amely jó hangulatban, közös munkával és baráti beszélgetésekkel telt. Emellett a résztvevők ellátogathattak a fiatalvi Ugron-kastélyba, megtekinthették a felújított Gyárfás-kúriát, pihenhettek a levendulakertben, valamint bútorfestő és szövőműhelyekben is kipróbálhatták képzügyességüket.

A program közös zumbával, majd kulturális előadásokkal folytatódott. A rugonfalvi amatőr színjátszó társulat, László Anna Ildikó és a Forgórózsák Néptáncgyűttes fellépése emlékezetes élményt nyújtott a résztvevőknek.

Az első nap kötetlen beszélgetésekkel, zenével és közös együttléttel zárult, lehetőséget teremtve arra, hogy a megye különböző településeiről érkező kollégák személyesen is megismerjék egymást, tapasztalatot cseréljenek és tovább erősítsék szakmai közösségüket.

A tehetség ünnepe

A Talentumnapok második napján 325, speciális védelmi rendszerben nevelkedő gyermek és fiatal vett részt a rendezvényen. A résztvevők a Bélbori Szociális Szolgáltatási Központból, a Maroshévízi Felnőtt Fogymatékos Személyek Ápoló- és Gondozó Központjából, az 1-es és 2-es számú Családi Típusú Elhelyező Központból, a Csíkszeredai, Oklándi és Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központból, valamint a Hivatásos Nevelőszülői Hálózatból érkeztek.

A nap fénypontját a tehetségbemutató jelentette, amelyre a gyermekek és fiatalok hosszú heteken át készültek. A színpadon néptánc- és moderntánc-előadások, énekes és hangszeres produkciók, valamint versmondások váltották egymást.

Külön elismerést érdemel az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ tízfős tánccsoportja, amelynek koreográfiáját az intézmény egyik kedvezményezettje, Kádár Elemér készítette. Az 1-es és 2-es számú Családi Típusú Elhelyező Központ fiataljai zenés, táncos és szavaló műsorokkal léptek fel, a Bélbori Szociális Szolgáltatási Központ és a Gyergyóvárhegyi Családi Típusú Ház gyermekei énekkel és tánccal készültek, míg a Hivatásos Nevelőszülői Hálózat és a Csíkszeredai Szociális Szolgáltatási Központ képviselői gitárjátékkal, dobszólóval, versmondással, valamint ének- és táncelőadásokkal gazdagították a műsort.

A fellépők bátorságát és kitartását a közönség vastapssal jutalmazta, elismerve azt a munkát és fejlődést, amely minden színpadi produkció mögött állt.

Élményekkel teli délután

A tehetségbemutatót követően a rendezvény helyszíne igazi élményparkká alakult. Az ugrálóvár és a játszótér egész nap várta a gyermekeket, miközben számos kézműves foglalkozás közül is választhattak. Kipróbálhatták az arcfestést, a nemezelést, a szövést és a bútorfestést, emellett gyógynövényekkel ismerkedhettek, mézet, vattacukrot és frissen sült kürtőskalácsot kóstolhattak.

Sokak számára különleges élményt jelentett Dalmával, Kiss-László Zsolt kineoterapeuta lovával való találkozás. Több gyermek életében először ülhettek nyeregbe, és örömmel próbálta ki a lovaglást.

A sport öröme és a közös siker

Ebéd után az ügyességi játékok és a hagyományos focibajnokság következett, ahol ismét a csapatszellem, az együttműködés és a kitartás került előtérbe.

A 7–14 éves korosztályban az 1. helyet a 2-es számú Családi Típusú Elhelyező Központ csapata szerezte meg, a második helyen az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ, a harmadikon pedig a Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központ boldogfalvi otthonának csapata végzett. A torna legjobb kapusa Vandame, gólkirálya Maksai Klementina, legjobb edzője pedig Lőrinczi Zsolt lett.

A 14–18 évesek versenyét szintén a 2-es számú Családi Típusú Elhelyező Központ nyerte. A második helyen a Csíkszeredai Szociális Szolgáltatási Központ, a harmadikon az 1-es számú Családi Típusú Elhelyező Központ csapata végzett. A korosztály gólkirálya Gábor István, legjobb kapusa Köntés László lett.

Miközben a focipályán zajlottak a mérkőzések, a többi résztvevő továbbra is élvezhette a kézműves foglalkozásokat, az ugrálóvárat és a játszóteret, a jó hangulatról pedig DJ NICU gondoskodott.

Habparty és önfeledt ünneplés

A délután egyik legnagyobb meglepetését a Villám Fulger Egyesület tűzoltócsapata okozta a látványos habpartival. Gyermekek és fiatalok – köztük fogyatékossgal élő kedvezményezettek is – önfeledten vetették magukat a habok közé, felejthetetlen élménnyé téve a programot.

Az est zenével és közös tánccal folytatódott, méltó lezárásaként egy olyan napnak, amely a tehetségről, az elfogadásról és a közösség erejéről szólt. A vacsora után a résztvevők új élményekkel, barátságokkal és maradandó emlékekkel tértek haza.

Köszönet és elismerés

A XVI. Talentumnapok sikere számos ember, intézmény és támogató összefogásának köszönhető. Ezúton is hálásan köszönjük mindazok támogatását, akik a Comite Ocland Egyesületen keresztül hozzájárultak a rendezvény megvalósításához: Hargita Holding Kft., Lanka OTKA Kft., Radipcom Kft., Avicomplex Kft., Kőrispataki Pékség, Doboi Pékség, Harmopan Rt., Biró Zsolt, Torri Fernanda, Elka Kft. – Szabó Klára, Villám Fulger Egyesület, Ursus Kft., Ice DYP Balas Kft., Nagy-Küküllő Mezőgazdasági Szövetkezet, Bíró András, Székelykeresztúr Város Polgármesteri Hivatala, Etéd Község Polgármesteri Hivatala, a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnázium, a rugonfalvi amatőr színjátszó társulat, valamint a székelykeresztúri középiskolák önkéntes diákjai.

Külön köszönet illeti a Székelykeresztúri és az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ munkatársait, akik hónapokon át tartó előkészítő munkájukkal, szervezésükkel és személyes felajánlásaikkal járultak hozzá a rendezvény sikeréhez.

A XVI. Talentumnapok ismét bebizonyították, hogy minden gyermekben ott rejlik egy különleges tehetség, amely szeretetteljes és támogató közösségben bontakozhat ki igazán. Amikor intézményeink, munkatársaink, önkénteseink és partnereink közös célért dolgoznak, nem csupán egy rendezvény valósul meg, hanem olyan élmények születnek, amelyek hosszú időre elkísérik a gyermekeket, és megerősítik őket abban, hogy értékes tagjai közösségünknek.

Első találkozás a tengerrel

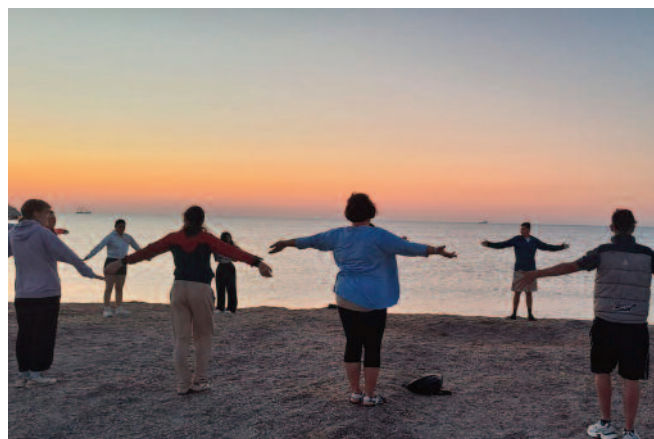
Felejthetetlen élmények Costinești

Nagy várakozás előzte meg azt a tengerparti tábor, amelyen idén 20, Hargita megyei védelmi intézkedésben részesülő gyermek és fiatal vehetett részt június 19 és 25 között, a Munkaügyi, Családügyi, Ifjúsági és Esélyegyenlőségi Minisztérium támogatásával. A résztvevők korábban még soha nem jártak a tengernél, ezért a Costinești üdülőtelepen eltöltött hét nem csupán egy nyári vakációt, hanem életre szóló élményt jelentett számukra. A táborba olyan fiatalok jutottak el, akik példás magaviseletükkel érdemelték ki a részvétel lehetőségét. A gyermekek családi elhelyezésből, az 1-es és 2-es családi típusú elhelyező központokból, valamint a bélbori és csíkszeredai szociális szolgáltatási központok családi típusú házaiból érkeztek. Három kísérő szakember felügyelete mellett indultak útnak, tele izgalommal és kíváncsisággal.

A hosszú utazást követően szombat reggel érkeztek meg Costinești-re. Bár fáradtak voltak, lelkesedésük egy pillanatra sem csökkent. A tenger látványa számukra olyan élményt jelentett, amelyet addig csak képekről vagy történetekből ismertek. A gyermekek és fiatalok elégedetten vették birtokba szálláshelyeiket, és örömmel tapasztalták, hogy a körülmények kényelmesek, az ellátás pedig bőséges és ízletes volt. A következő napok a felfedezés és a közös élmények jegyében teltek.

A táborozók önfeledten élvezték a napsütést, a tengerpartot és a fürdözést, emellett számos szabadidős programon vettek részt. A vidámparki látogatások, a közös foglalkozások és a társasjátékok lehetőséget teremtettek arra, hogy a gyermekek közelebb kerüljenek egymáshoz, új barátságokat kössenek és önfeledten töltsék szabadidejüket. A tenger nemcsak örömet, hanem sikerélményeket is tartogatott. A tábor első napjai alatt négy gyermek megtanult úszni, ami számukra különösen nagy büszkeséget és önbizalmat jelentett. A lelkesedés olyannyira nagy volt, hogy az egyik napon már hajnalban felébredtek, hogy megcsodálhassák a napfelkeltét a Fekete-tenger partján.

A tábor egyik legemlékezetesebb programját a konstancai Delfináriumba, Planetáriumba és Mikrorezervátumba szervezett kirándulás jelentette. A delfinek látványos bemutatója minden résztvevőt lenyűgözött. Több gyermek ekkor látott először ilyen közelről tengeri emlősöket, így a műsor valódi csodaként hatott rájuk. A Planetáriumban az univerzum titkai és a csillagos égbolt szépsége ragadta magával a fiatalokat, akik kíváncsian figyelték az előadásokat, a Mikrorezervátumban pedig az állatvilág sokszínűségével és a természetvédelem fontosságával ismerkedtek meg közelebbről.

A programok nem csupán szórakozást nyújtottak, hanem tanulási lehetőséget is biztosítottak. Az új ismeretek, a közösen átélt élmények és a felfedezés öröme tovább erősítette a gyermekek közötti kapcsolatokat, miközben önbizalmukat és nyitottságukat is gazdagította. A tábor utolsó teljes napja különösen emlékezetesnek bizonyult. A résztvevők hajókiránduláson vettek részt a Fekete-tengeren, amely számukra egy régi álom megvalósulását jelentette. A hajó fedélzetéről figyelték a végtelen víztükröt, miközben izgatottan szemlélték, ahogy elhaladtak a különféle hajók mellett. A hadihajók impozáns látványa és a régi hajók különleges hangulata számtalan kérdést ébresztett bennük, és újabb beszélgetésekre adott alkalmat. Az utolsó nap délutánja már a búcsúzás hangulatában telt. A gyermekek színes ceruzákat ragadtak, és közösen rajzolták le mindazt, amit a tábor során átéltek. A lapokon megjelentek a hullámok, a delfinek, a hajók, a közös játékok és az újonnan szerzett barátok. A rajzok egyszerre őrizték a tábor legszebb pillanatait és a gyermekek személyes érzéseit.

Azon az estén egyre inkább érezhetővé vált, hogy a közösen eltöltött napok véget értek. A résztvevők fáradtan, de élményekkel gazdagodva tekintettek vissza az elmúlt hétre. A búcsú a tengertől és az új barátoktól nem volt könnyű. A mosolyok mögött ott lapult a szomorúság is, hiszen a különleges élményekkel teli napok gyorsan elszálltak. Hazatérésükkor azonban nem csupán csomagjaikat vitték magukkal. Emlékeket, új barátságokat, közös nevetéseket, első tengeri élményeket és számos olyan tapasztalatot őriztek meg, amelyek hosszú időn át elkísérhetik őket. A tábor ismét bebizonyította, hogy a hátrányos helyzetű gyermekek számára biztosított ilyen lehetőségek nem csupán kikapcsolódást jelentenek, hanem hozzájárulnak önbizalmuk erősítéséhez, látókörük bővítéséhez és ahhoz, hogy olyan élményekkel gazdagodjanak, amelyek meghatározó emlékként maradnak meg életükben. A tengerparti tábor a Munkaügyi, Családügyi, Ifjúsági és Esélyegyenlőségi Minisztérium a „Szociális táborok gyermekeknek és fiataloknak” program keretében szervezte meg, a diákkultúrházak és a CCSS Tei diáksport- és kulturális komplexum közreműködésével.

RECONNECT képzés Milánóban

Nemzetközi szakmai együttműködés a fiatalok társas izolációjának megelőzéséért

Június 15–18. között Milánó adott otthont a RECONNECT projekt nemzetközi képzési eseményének, amelyen a partnerországok szakemberei vettek részt. A négynapos találkozó célja a hikikomori jelenség – a fiatalok súlyos társas visszahúzódásának – mélyebb megértése, valamint a megelőzést és a támogatást szolgáló módszerek és képzési anyagok fejlesztése volt.

Intézményünket a képzésen Schmidt Zsófia és Nagy Kriszta pszichológusok képviselték. A szakmai program során a résztvevők közösen dolgoztak a pedagógusok és diákok számára készülő képzési programok fejlesztésén, emellett műhelymunkák és szakmai megbeszélések keretében foglalkoztak a társas visszahúzódás korai felismerésének lehetőségeivel, az iskolai prevenció szerepével, a családok támogatásával, valamint a reintegrációt elősegítő európai jó gyakorlatokkal.

Nagy Kriszta szerint a RECONNECT projekt különösen időszerű témát dolgoz fel, hiszen a társas izoláció és a visszahúzódás egyre több fiatalot érint. A program lehetőséget biztosít arra, hogy a szakemberek bővítsék elméleti és gyakorlati tudásukat, valamint megismerjék a különböző országokban alkalmazott módszereket és beavatkozási modelleket.

A képzés egyik legfontosabb szakmai üzenete a korai felismerés jelentősége volt. A résztvevők egyetértettek abban, hogy a család, az iskola és a különböző segítő szakmák közötti együttműködés alapvető feltétele a hatékony segítségnyújtásnak.

Ahogy Nagy Kriszta megfogalmazta: „A korai jelek időben történő észlelése, valamint a család, az iskola és a szakemberek együttműködése jelentősen növeli a sikeres beavatkozás esélyét.”

A képzés során kiemelt figyelmet kapott az oktatási intézmények szerepe is. A pedagógusok mindennapi kapcsolatban állnak a gyermekekkel és fiatalokkal, ezért gyakran elsőként észlelhetik a társas visszahúzóásra utaló jeleket, például a hiányzások számának növekedését, a közösségi kapcsolatokat beszűkülését vagy a tanulmányi teljesítmény romlását.

Schmidt Zsófia számára az egyik legfontosabb felismerés az volt, hogy a hikikomori jelenség háttérben rendkívül összetett okok állhatnak, ezért a fiatalok támogatásában elengedhetetlen az egyéni szükségletek figyelembevétele.

A szakmai műhelymunkák során különös hangsúlyt kaptak azok a megközelítések, amelyek a fiatalok fokozatos bevonására épülnek, és a segítségnyújtást az érintettek saját igényeihez, lehetőségeihez és fejlődési üteméhez igazítják. A résztvevők számos olyan nemzetközi modellt és jó gyakorlatot is megismertek, amelyek a multidiszciplináris együttműködésre épülnek. Ezekben a programokban pedagógusok, pszichológusok, szociális szakemberek és családtagok közösen dolgoznak azon, hogy a fiatalok időben megkapják a szükséges támogatást. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a rendszeres kommunikáció és az összehangolt szakmai munka jelentősen növeli a korai felismerés és a sikeres intervenció esélyét. A képzés egyik legemlékezetesebb és legmeghatóbb része két érintett szülő személyes beszámolója volt. A résztvevők közvetlen betekintést nyerhettek abba, hogy a társas izoláció milyen hatással van a családok mindennapjaira, milyen nehézségekkel kell szembenézniük, és milyen támogatási formák bizonyulhatnak segítségnek a folyamat során. A személyes történetek nemcsak szakmai szempontból bizonyultak rendkívül tanulságosnak, hanem emberileg is mély benyomást tettek a jelenlévőkre.

A szakmai programok mellett a találkozó lehetőséget teremtett a partnerintézmények közötti kapcsolatok erősítésére, a tapasztalatok megosztására és a projekt következő szakaszának megtervezésére. A résztvevők közösen dolgoztak a képzési anyagok véglegesítésén, valamint előkészítették a közeljövőben megvalósuló pilot képzéseket.

A RECONNECT projekt hosszú távú célja, hogy támogassa a pedagógusokat, a fiatalokat és családjaikat a hikikomori jelenség felismerésében és kezelésében, valamint hozzájáruljon olyan befogadó és támogató iskolai környezet kialakításához, amely elősegíti a fiatalok mentális jóllétét és társadalmi beilleszkedését. A projektben való részvétel intézményünk szakemberei számára is értékes lehetőséget jelent a nemzetközi tapasztalatok megismerésére és a szakmai kompetenciák további fejlesztésére.

Gyermeklélek a veszteségek árnyékában

Tartalmi figyelmeztetés:

Megrázó eseményeket, veszteségeket és nehéz élettapasztalatokat tartalmazó szöveg, mely az olvasók számára érzelmileg megterhelő lehet. Elolvasását ennek tudatában ajánljuk.

Vér szerinti anyja lemondott róla, tízéves korára pedig azokat is elveszítette, akik a családot jelentették számára. Daniel története a veszteségek mellett az újrakezdésről és a jövőbe vetett hitről szól.

Vannak emberi sorsok, melyek mellett eltörpülnek sokunk problémái. A 18 éves Daniel története is ilyen. Ebben a mélyriportban megismerjük a fiatalember életútját, megtudjuk, mit élt át a gyermek, aki úgy nőtt fel, hogy tudja: vér szerinti anyja még a születése előtt lemondott róla, aztán kisgyermekként megpróbálta erővel visszaszerezni. Megismerjük a kisfiú kétségbeesett reakcióját, amikor elveszítette a családját, majd bizonyítékot kapunk arról, hogy a biztonság és a szeretet csodákra képes: Daniel tízévesen otthonra talált a Hargita megyei gyermekvédelmi rendszer 2-es számú Családi Típusú Elhelyező Központjának egyik családi házában és visszanyerte lelki egyensúlyát.

Olyan gyermekkor jutott neki, amelynek súlya alatt sok felnőtt összeroppanna, de Daniel határozott, intelligens, empatikus és talpraesett fiatalember. Idén végezte a szakiskolát, pincérnek tanult. Osztályelső volt, szakvizsgáját tízesre tette le, és szeretne visszairatkozni középiskolába. Tervei között szerepel az érettségi megszerzése és az egyetem elvégzése. Emellett baristaképzésre is készül, hogy a minőségi kávékészítés iránti szenvedélyét szakmai tudással alapozza meg. Anyanyelve magyar, anyanyelvi szinten beszél románul, angolból pedig B1-es szintű nyelvtudással rendelkezik. Tudatosan keresi a fejlődési lehetőségeket: az iskolaév folyamán megragadta a magyarországi Csányi Alapítvány által nyújtott lehetőséget, részt vett a civilszervezet online angolnyelv-kurzusán, majd a vizsgán elért eredményének köszönhetően egyhetes intenzív nyelvtáborban gyakorolhatta az angolt az Egyesült Királyságban. Életéről és gyermekkoráról nyugodtan, meglepő nyíltsággal beszél. Látszik rajta, hogy sokat dolgozott a traumák feldolgozásán, tudatosan tekint a jövőbe és kitartóan dolgozik céljai megvalósításán.

Csecsemőként a vérszerinti anyja lemondott róla, majd megpróbálta elraboltatni

– Tíz éves koromig egy családnál nevelkedtem, és bár nem ők voltak a vér szerinti szüleim, tőlük kaptam meg azt a szeretetet és biztonságot, amelyre egy újszülöttnak, majd később egy kisgyermeknek szüksége van – mondta A mi világunknak Daniel. A fiatalember kendőzetlen őszinteséggel vallotta: – Az anyám teherbe esett velem, de nem volt lehetősége, hogy felneveljen. Megismerte a nevelőszüleimet és hozzájuk költözött, amíg megszülettem. A nevelőanyukámnak nem lehetett gyermeke, pedig nagyon akarta. Megegyeztek abban, hogy szívesen felnevelnek engem. Így a születésem után a nevelőapám a saját neve után íratott, az anyám „átpasszolt nekik”, és évekre eltűnt az életemből – fejtette ki Daniel. A hangjában egyszerre volt jelen a fájdalom, a beletörődés és egy különös bölcsesség, mely azokat jellemzi, akiknek túl korán kellett szembenézniük az élet nehézségeivel. Mint mondta, vér szerinti apjáról semmit sem tud. A befogadó család úgy nevelte, mintha a saját gyermekük lett volna: igyekeztek számára a lehető legjobb életet biztosítani, miközben az sem volt tabutéma, hogy nem a nevelőanyja, hanem egy másik nő hozta őt a világra. – Körülbelül 5–6 éves lehettem, amikor először meglátogattam az anyám. Úgy tudom, az ország egyik északnyugati megyéjében volt a lakcíme, de külföldön dolgozott. Amikor megjelent, közömbös voltam iránta, és a nevelőszüleim sem fogadták jó szívvel. Amikor kijelentette, hogy magával szeretne vinni, megtagadtam, hogy vele menjek, a nevelőszüleim pedig hallani sem akartak arról, hogy odaadjanak neki. Nem emlékszem tisztán a történet folytatására, de azt tudom, hogy elraboltatott egy bélbóri férfival, akit ezért a „szolgálatért” a keresztszüleimtől kapott arany ékszerrel fizetett meg. A nevelőanyukám kapcsolatainak hála viszonylag hamar hazakerültem – mondta a fiatalember.

Korán megtapasztalta az elmúlás fájdalmát...

Daniel gyermekkora – a vérszerinti anyja váratlan megjelenése ellenére – a nevelőszülőknek hála felhőtlenül telt 8 éves koráig. 2016-ban óriási tragédia történt az életében: elvesztette a nevelőanyját, akihez erős érzelmi szálak fűzték. Mint elmondta, egy októberi napon az anyukája rosszul lett. A nevelőapja próbált elsősegélyt nyújtani, Daniel pedig telefont ragadott, és segítséget kért azoktól az emberektől, akikről 8 éves fejjel azt gondolta, hogy mindig mindent meg tudnak oldani. Felhívott egy bukaresti újságíró – a nevelőanyja egy közeli ismerősét – aki azután egy szívhez szóló levélben örökítette meg annak a pillanatnak a mélységét. Felhívta az iskolája igazgatónőjét is, aki azt tanácsolta, hogy mentőt kell hívni. Kétségbeesetten szembesült a valósággal: a más problémákat könnyen megoldó felnőttek nem tudnak segíteni az anyukáján... Hívta a mentőt, de már nem tudott beszélni. A nevelőapja átvette a telefont, Daniel pedig az elsősegélynyújtást... Akkor a nevelőanyja megfogta a kezét, és mielőtt elment, csendesen ennyit mondott: „Vigyázzatok magatokra!” Ott maradtak hárman – Daniel, a nevelőapja, és a nevelőanya felőli súlyosan fogyatékos nagymama.

... és az éhséget

– Két héttel az anyukám után meghalt nagymama is – mondta a fiatalember – és ezzel egy időben megszűnt a családuk jövedelme, mivel apukám a nagymama hivatásos gondozója volt. Attól a pillanattól szenvedés volt az életünk. A szeretet köteléke megmaradt köztünk, de nagyon szegényen éltünk. Bár többször is kaptunk segítséget, alig ettünk, s ha volt is ennivalónk, azt úgy osztottuk, hogy maradjon másnapra is. A szeretet szelleme erősített, de apum bánatában alkoholista lett – mondta a Daniel, majd hirtelen védelmébe vette a nevelőapját: – Részegen is józanabb volt, mint a többi apa... Azért ivott, mert fáj neki a veszteség és az a helyzet, amiben voltunk. Megértettem őt. Nem értettem egyet azzal, hogy a fájdalmát az alkoholba fojtotta, mert tudta, mi fog következni. Próbáltam segíteni neki, hogy ne igyon, és volt, amikor sikerült... Olyankor napokig nem ivott, de aztán ismét nekifogott... Depressziós volt – mondta a fiatalember, és minden szavában érezhető volt a fájdalom, a mély gyász és a megbocsájtás. Halk hangon mesélte: 2019 Szilveszterére készültünk... Nem volt igazi ünnep, éjfél után le is feküdtünk... Az éjszaka folyamán arra lettem figyelmes, hogy a nevelőapámmal valami nincs rendben. Hívtam a mentőt, és aggódva vártam a híreket. Reggel rendőrök érkeztek, és értesítettek: az apukám meghalt. 56 éves volt. Vele nőttem fel, de nélküle tanultam meg élni – mondta fájdalommal a hangjában.

Tíz évesen, egyedül

Daniel 10 évesen egyedül maradt a nagyvilágban. Nemcsak a családját veszítette el, hanem az otthonát is, mely biztonságot jelentett a számára. Így foglalta össze: – Túl korán megtudtam, mi a rossz, milyen nehéz az élet. Nem voltak könnyeim. Összetörtem, mély depresszióba estem. Jöttek a gyermekvédelemtől, Főcze Jutka néniire emlékszem... Egy hetet még egy szomszéd családnál töltöttem, majd bekerültem a gyermekvédelmi igazgatóság sürgősségi központjába. Egész nap csak feküdtem... Az alkalmazottak próbáltak kimotoztatni abból az állapotból... A központban levő gyermekek is próbáltak felvidíteni, de sikertelenül. Azt hiszem, 3 hónapot töltöttem a sürgősségi központban, utána a gyergyószentmiklósi házba kerültem – mesélte Daniel.

A szeretet begyógyítja a lélek sebeit

Az idő kereke forgott, és a kis Daniel számára is kibújt a nap a felhők mögül. Lassan beilleszkedett a családi típusú ház közösségébe, és visszakapta életkedvét. – A nevelők annyira szeretetteljesen viselkedtek, akkora szülői szeretetet adtak, hogy sikerült beilleszkednem. Azt éreztem, mintha visszakaptam volna azt a szikrát, amit az otthonomban éreztem valamikor. Ennek a közösségnek köszönhetően ma már képes vagyok arra, hogy kiegyensúlyozottan éljek – mondta a fiatalember. Hozzátette: szerinte mindenki megérdemel egy második esélyt, a vér szerinti anyja is. Megbocsájtott az neki, hiszen életet adott neki. Mióta a gyergyószentmiklósi házban él, szoros kapcsolatot alakított ki a nevelőapja első kapcsolatából származó – nála 20 évvel idősebb – gyermekével is, akivel élete első tíz évében csak olyankor találkozott, amikor hazalátogatott Angliából. Jó érzés, ha az embernek van szerető testvére, akivel számíthatnak egymásra. A riporthoz szükséges információkat telefonon szereztük meg, miközben Daniel a testvérénél vakációzott.

Aktív és eredményes május a Székelykeresztúri Családi Típusú Elhelyező Központban

A Székelykeresztúri Családi Típusú Elhelyező Központban május számos tartalmas és fejlesztő tevékenységgel telt. A tavaszi időszak beköszöntével tovább folytatódtak a kertészeti munkálatok, amelyekbe a gyermekek lelkesen és aktívan kapcsolódtak be. A kedvezményezettek részt vettek a palánták elültetésében, a kert gondozásában és a környezet szépítésében. Közös munkájuk eredményeként több helyszínen kövekből kialakított virágágyások gazdagítják az udvart, hozzájárulva annak rendezettebb és esztétikusabb megjelenéséhez. A kertészkedés nemcsak hasznos időtöltést jelentett számukra, hanem erősítette az együttműködési készségeket és a felelősségvállalást is. A szabadidős tevékenységek szintén változatosan alakultak. Többen a festészet révén bontakoztatták ki kreativitásukat és fejlesztették kézügyességüket, míg mások a helyi futballpályán vagy az intézmény udvarán fociztak. Voltak olyan kedvezményezettek is, akik örömmel kapcsolódtak be a konyhai feladatokba: segítettek az ételek elkészítésében és a közös terek rendben tartásában. A hónap során a születésnapok megünneplése sem maradt el. A családi hangulatú ünnepeken a gyermekek aktívan részt vettek a házilag készített torták elkészítésében és díszítésében, így a közös élmények mellett új készségekkel is gazdagodhattak. Május végén különösen büszke pillanatban volt része a közösségnek. Az egyik fiatal részt vett az etédi Jósika Miklós Általános Iskola „Száll az ének szájról szájra” népdalversenyén, és tehetségének, valamint és kitartó felkészülésének köszönhetően első díjban részesült. Az elért eredmények és a mindennapi tevékenységek egyaránt azt bizonyítják, hogy a gyermekek számára biztosított támogató környezet hozzájárul személyiségük fejlődéséhez, önbizalmuk erősödéséhez és képességeik kibontakoztatásához.

Élményekkel, sikerekkel és közösségi programokkal telt a június

Mozgalmas és eseménydús júniust zárt a Székelykeresztúri Családi Típusú Elhelyező Központ. A gyermekek számára szervezett programok, a tanév lezárása, a Talentumnapok és a nyári táborok egyaránt hozzájárultak ahhoz, hogy a június élményekben gazdag időszakként maradjon meg a fiatalok emlékezetében.

Radocsai Nóémi egészségügyi asszisztens beszámolója szerint a családi házak idén is külön szervezték meg a gyermeknap programokat. A kedvezményezettek egy része helyi rendezvényeken ünnepelt, míg mások nevelőik kíséretében kirándulásokon vehettek részt. Segesvár, a Tordai-hasadék és a sóbánya is szerepelt az úti célok között, ahol a gyermekek nemcsak a természet szépségeit és a térség értékeit ismerhették meg, hanem számos felejthetetlen élménnyel is gazdagodtak. A közösségi élmények mellett a személyes ünnepek is fontos szerepet kaptak. A családi házakban június hónapban is megünnepelték a születésnaposokat. A jó hangulatú alkalmak különlegességét az adta, hogy a gyermekek aktívan részt vállaltak a házilag készített torták elkészítésében és díszítésében. Ahogyan Radocsai Nóémi is kiemelte, ezek a közös tevékenységek nemcsak örömteli pillanatokat jelentenek, hanem erősítik az összetartozás érzését és fejlesztik a gyermekek együttműködési készségét is. A június a tanév lezárásának meghatározó eseményeit is magával hozta. Intézményünk több kedvezményezettje sikeresen befejezte tanulmányait, és részt vett ballagási ünnepségén. A ballagás minden fiatal számára fontos mérföldkő, amely egy lezárt életszakaszt és egy új kezdet lehetőségét jelenti. A hónap egyik kiemelkedő eseménye volt a június 25-én megrendezett XVI. Talentumnapok, amely a Hargita megyei gyermekvédelmi rendszerben nevelkedő gyermekek és fiatalok egyik legjelentősebb közösségi rendezvénye. Az idei eseménynek a Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatási Központ adott otthont. A központ fiataljai nagy lelkesedéssel készültek a szereplésre, és megható versmondással, valamint színvonalas táncelőadással mutatták meg tehetségüket a közönség előtt. A nyári pihenőtáborok is június utolsó hétvégéjén vették kezdetüket. A nevelők szervezésének köszönhetően két családi ház kedvezményezettjei a szentegyházi strandon tölthették el egy tartalmas hétvégét. A kedvező időjárás lehetővé tette a fürdözést és a közös játékot, miközben a gyermekek kapcsolódhattak, új élményekkel gazdagodhattak, és tovább erősödtek közösségi kapcsolataik. Radocsai Nóémi szerint az ilyen programok túlmutatnak a szabadidő eltöltésén: hozzájárulnak a gyermekek harmonikus fejlődéséhez, önbizalmuk erősítéséhez, valamint ahhoz, hogy biztonságos, támogató közösségben élhessenek át maradandó élményeket. A júniusi események ismét bebizonyították, hogy a közösen megélt pillanatok, a sikerek és az együtt szerzett tapasztalatok meghatározó szerepet töltenek be a fiatalok mindennapjaiban.

Ünnepélyes tanévzáró a kedvezményezettnek a Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatói Központban

A Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatói Központban június 18-án, ünnepélyes keretek között került sor a 2025–2026-os tanév lezárására. Mint azt a központ szakszemélyzeti koordinátorától, Simó Ágnes-Noémitől megtudtuk, a tanév során 20 súlyosan sérült tanuló vett részt a speciális tantervre épülő nevelési-oktatási és fejlesztő munkában. – A tanulóink egyéni képességeikhez mérten fejlődtek, és a tanév végére mindannyian sikeresen teljesítették a számukra kitűzött fejlesztési célokat – tudtuk meg a szakembertől. Simó Ágnes-Noémi arról is beszámolt, hogy a tanévzáró ünnepségen a súlyosan sérült gyermekek és fiatalok megaláló műsorral készültek. A 0–4. osztályosok versmondással, énekekkel és vidám gyermekjátékok bemutatásával tették emlékezetessé az eseményt, lelkes szereplésük nagy sikert aratott a közönség körében. Az 5–10. osztályos tanulók versekkel és énekekkel búcsúztak a tanévtől. Előadásukban megjelentek a tanév során szerzett élmények, a közösséghez tartozás öröme és a nyári szünet várákozása is. Műsoruk méltó lezárása volt az elmúlt tanévnek. – Az ünnepség egyik kiemelkedő pillanata a tanév sikeres befejezését igazoló diplomák átadása volt. A 20 tanuló elismerésben részesült kitartásáért, szorgalmáért és a tanév során elért fejlődésért. A diplomák átvétele nagy örömet jelentett a gyermekek számára – mondta a szakszemélyzeti koordinátor. Hozzátette: a tanévzáró ünnepség jó hangulatban telt, és lehetőséget adott arra, hogy közösen tekintsünk vissza az elmúlt hónapok történéseire, valamint megköszönjük tanulóink, pedagógusaink és segítő munkatársaink egész éves munkáját. Ezúton is gratulálunk valamennyi tanulónknak a sikeresen befejezett tanévhez, és kellemes, élményekben gazdag nyári szünetet kívánunk nekik – hangsúlyozta Simó Ágnes-Noémi.

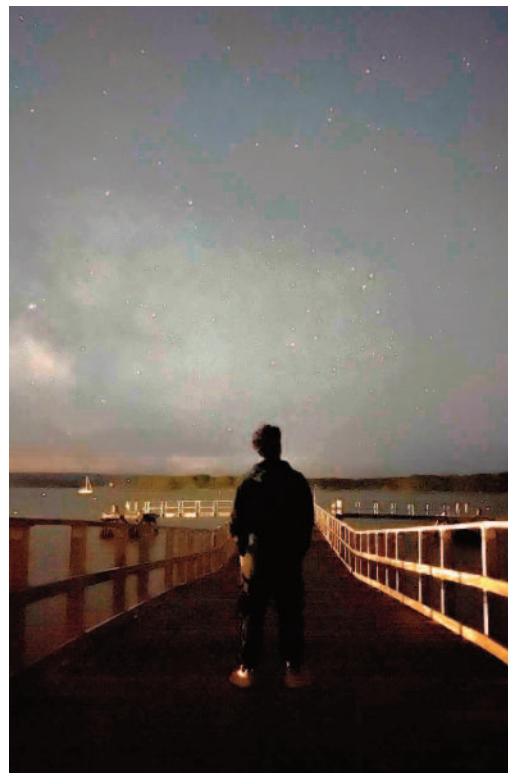
Örömteli ünnep az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ közössége életében

Június hónap különösen áldott és örömteli időszak volt az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ gyermekei számára. Hét gyermek részesült a keresztség szentségében, míg kilenc gyermek első alkalommal járult az Eucharisztia szentségéhez, és elsőáldozó lett. A gyermekek lelki felkészülését nagy lelkesedés és várakozás jellemezte. A szertartások méltó és meghitt légkörben zajlottak, amelyek maradandó élményt jelentettek mind a gyermekek, mind a jelenlévők számára. Külön köszönet illeti azokat a nevelőket az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központból, valamint az Oklándi Inkluzív Oktatási Központ pedagógusait, akik szeretettel és elkötelezettséggel vállalták a keresztszülői tisztséget, ezzel is kifejezve felelősségüket és gondoskodásukat a rájuk bízott gyermekek iránt. Vállalásukkal nemcsak egy ünnepi alkalom részeseivé váltak, hanem a gyermekek lelki útján is fontos kísérő szerepet vállaltak. A gyermekek nagy örömmel fogadták keresztszüleik figyelmes ajándékait és a sok virágot, amelyek még emlékezetesebbé tették ezt a jeles napot. Hálával a szívünkben adunk köszönetet mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ezek az ünnepek valódi hitbeli és közösségi élményt jelentsenek gyermekeink számára. Kívánjuk, hogy Isten áldása kísérje őket életük minden napján, és a most elültetett hit magjai gazdag termést hozzanak életükben.

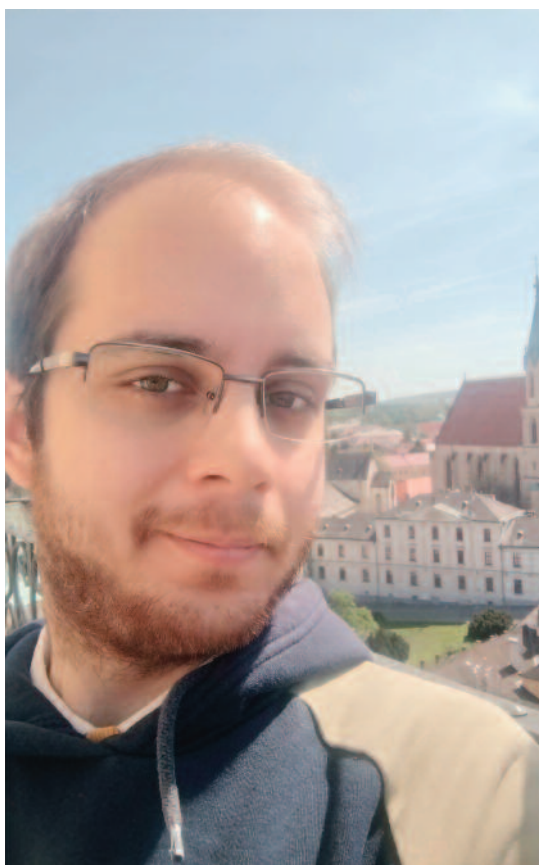
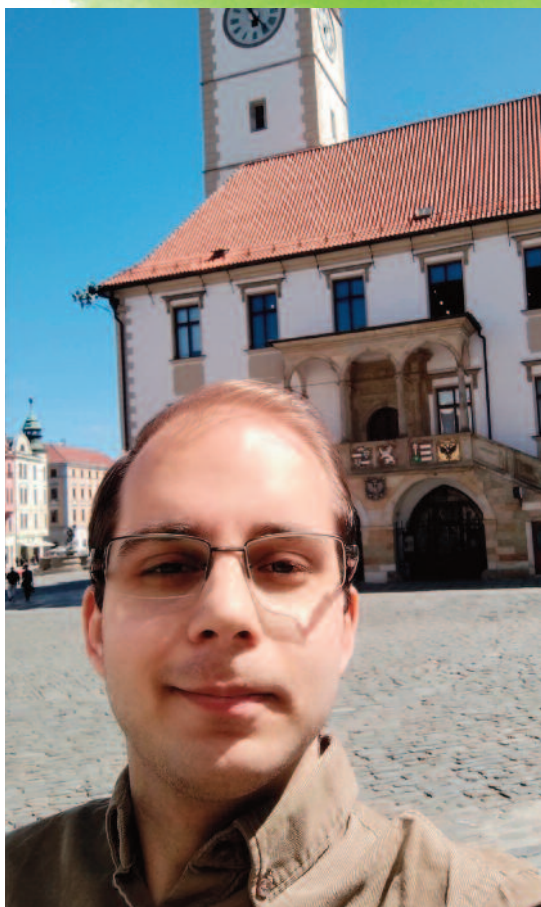

Egy hét Angliában – Intenzív nyelvtanulás és felejthetetlen élmények

Huszár Daniel: Az angliai tábor számomra egy felejthetetlen élmény volt. Nagyon jól éreztem magam, mert rengeteg érdekes, szép és élménydús programon vettünk részt. Southbourne-ben voltunk elszállásolva, és ott jártunk angol nyelviskolába is. Én a C1-es csoportba kerültem, ami nagy kihívás volt, de sokat fejlődtem az angoltudásomban. A fogadócsaládom nagyon kedves volt. Susan és Mike már az első naptól kezdve barátságosan fogadtak és mindent megtettek azért, hogy jól érezzem magam. Két kutyájuk is volt, Rufus és Beau, akik nagyon aranyosak és játékosak voltak, így még otthonosabbnak éreztem magam náluk. A háztársaim Turkey és Lin voltak, egy arab és egy tajvani fiú. Nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, jól kijöttünk egymással és sokat beszélgettünk angolul. Jó érzés volt különböző kultúrákból érkező embereket megismerni, és új barátságokat kötni. Szeretném megköszönni a Csányi Alapítványnak, hogy részt vehettem ebben a felejthetetlen angliai nyelvi táborban. Nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért, mert nemcsak az angoltudásomat fejleszthettem, hanem sok önbizalmat adott, rengeteg új élménnyel, emlékekkel, tapasztalattal és baráttal gazdagodtam. Nagyon örülök, hogy részt vehettem ezen az úton, és szívesen visszamennék még egyszer.

Kutatás és kapcsolati háló kiépítése a csehországi Palacky Egyetem történelem szakával

Balázs Bence vagyok, 22 éves, Kolozsváron egyetemet végző diák. A Hargita megyei gyermekvédelmi rendszer gondozottja vagyok immár tízedik éve. Rengeteg lehetőséget, perspektívát kaphattam az eddigi rendszerben tartózkodásom alatt, világot láthattam (és láthatok ezáltal mai napig is), számos új emberi kapcsolattal, barátságokkal, felejthetetlen emlékekkel lettem gazdagabb, teljesebb ember, amelyért hatalmas hálával és köszönettel tartozom a Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóságnak!

Egyetemi tanulmányaimat 4 évvel ezelőtt kezdtem el, 2022. október elején, Kolozsváron, ennek keretében nyílt lehetőségem egy szélesebb, közép-európai egyetemi hálózaton (CEEPUS) keresztül kiutazni idén április hónapban a csehországi Olomouc városába, régi német nevén Olmützbe. Ennek a kint tartózkodásnak természetesen kutatási céljai voltak: kapcsolati háló kiépítése az ottani Palacky Egyetemmel, a történelem szakot vezető tanárral, információk, hasznos és alapvető fontosságú szakirodalmi tételek összegyűjtése, tájékozódás az akadémiai szférában. A legmélyebb pozitív emlékem maga a város volt. Gyakorlatilag megérkezésem másnapján már egy hatalmas városnéző túrát tettem és számos fényképet készítettem. Nagyon komoly építészeti, kulturális, művészettörténeti hagyatékkal rendelkezik a morva vidék egyik fontos központja, kifejezetten megragadtak engem a középkori várfalak, a számos barokk korabeli templom, a kastélyok, a XIX. század folyamán épült bérházak, a zöldövezetek sokasága. A várost bár kb. százezren lakják, mégis kicsinek, bensőségesnek hatott, aminek nyomán hamar megszerettem! Pezsgő kulturális életet tapasztaltam, fesztivált, piacozást, dinamizmust, de semmiképpen sem túlszűfoeltságot. Ehhez hasonló nagyszerű élményem az egyetemi könyvtár megismerése volt! Egy gyönyörű állapotban levő, felújított könyvtárról beszélhetünk, mely kifejezetten olvasóbarát: egész polcisorokon kígyóztak végig a szabadpolcos könyvek, közöttük nem elhanyagolható arányban angol nyelven is, korlátlanul, és ingyen lehetett szkennelni könyveket, étkezésre kialakított folyosók, pihenésre alkalmas babzsákok, kanapék álltak rendelkezésre, amelyek mind egy szép emlékként, benyomásként őrződnek meg számomra! Lakótársaim is alapvetően barátságosak, nyitottak voltak, hamar összebarátkoztunk, sokat segített az ők külföldi hátterük is, mivel az angol nyelvet is tudtam ezáltal gyakorolni!

Összességében elmondhatom, hogy még egy pozitív, szellemileg és lelkiileg inspiráló pontját ismerhettem meg ennek a világnak, mérhetetlenül sokat gyarapodtam tapasztalatban, tudásban, emberi, és szakmai kapcsolatokban ezáltal! A hazatérés utáni visszailleszkedés, lemaradás pedig végeredményben nem okozott problémát, hamar fel tudtam venni újra a ritmust! Hálás vagyok azért, hogy a gyermekvédelem támogatása nyomán, egyetemi pályám közepette így épülhetek!

Az angyalok köztünk járnak - II

Tartalmi figyelmeztetés:

Megrázó eseményeket, veszteségeket és nehéz élettapasztalatokat tartalmazó szöveg, mely az olvasók számára érzelmileg megterhelő lehet. Elolvasását ennek tudatában ajánljuk.

Vannak történetek, amelyek mellett nem lehet szó nélkül elmenni. Nem hangosak, nem követelnek figyelmet maguknak – a mindennapok peremén zajlanak, ott, ahol a küzdelem a legkeményebb. Ott, ahol az elhagyott gyermeket sajátként gondozzák, ahol az édesanya helyett is szeretni próbálnak, ahol az élet és halál határán minden percért meg kell harcolni. Előző lapszámunkban egy ilyen történetről írtunk, és megígértük, folytatjuk: bemutatunk néhány olyan kollégát – hivatásos nevelőszülőt –, akik súlyos rendellenességekkel vagy betegségekkel küzdő gyermekek gondozását vállalták. Ők azok, akik habozás nélkül a nehezebb utat választották. Heteket, olykor hónapokat töltöttek távol saját családjuktól, miközben a marosvásárhelyi, bukaresti vagy akár külföldi kórházakban virrasztottak a gondjaikra bízott gyermekek mellett. Átélték a bizonytalanság minden pillanatát, megküzdöttek a félelemmel és a fáradtsággal, reménykedtek, imádkoztak, és olykor önmagukkal is harcot vívtak, hogy elég erősek maradjanak. Mindezt azért, hogy a lehető legtöbb szeretetet, biztonságot és támogatást nyújthassák azoknak a kisbabáknak, akik életük legnagyobb küzdelmét vívták. Ők azok a kollégák, akiket joggal nevezhetünk hősöknek – vagy akár köztünk járó angyaloknak.

(Az illusztrációkat AI-al generáltuk.)

Második történetünk főszereplője Györgycze Enikő, aki immár tizenhat éve dolgozik nevelőszülőként. Pályafutását 2010-ben kezdte, azóta nyolc gyermeket nevelt. – Az első gyermek, akit a gondjaimra bízta, egy másfél éves vak kisfiú volt, aki emellett súlyos gyomorproblémákkal is küzdött – emlékezett vissza Enikő. Mint mondta, tíz hónappal később a kisfiú testvére is hozzá került, egy elsőfokú epilepsziában szenvedő kislány. –

A kisfiút tizenkét, a kislányt öt éven át gondoztam. Később a kislány súlyos állapota miatt a Székelykeresztúri súlyosan sérült gyermekek központjába került, amely akkor még a Gyárfás-kúriában működött. Azóta meghalt... – mondta csendesen, miközben a fájdalmas emlékek nyomán könnyek gyűltek a szemébe.

Amikor el kell engedni a gyermeket...

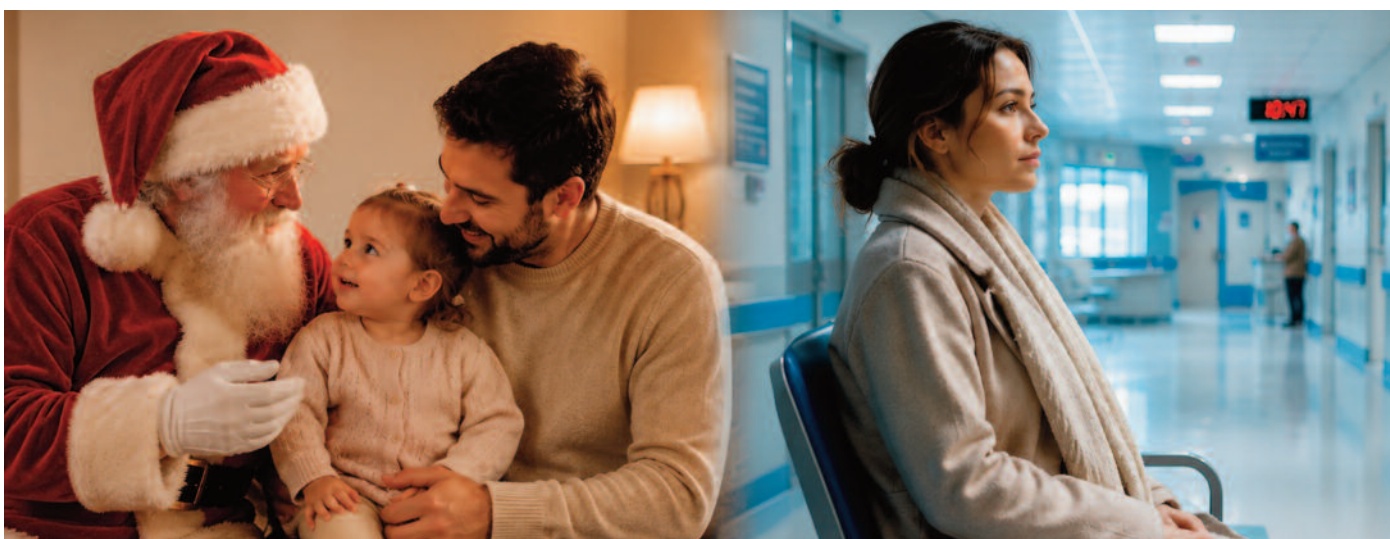
A régi sebek felidézése közben szóba kerültek azok a gyermekek is, akiket néhány napos vagy néhány hónapos korukban vett gondozásba. Évekig nevelte őket, majd el kellett fogadnia, hogy örökbe fogadják őket, és elkerülnek mellőle. Az elválás fájdmáról beszélve egy pillanatra elhallgatott, mintha a szomorúság mögött keresné azt az erőt, amely a jelen kihívásaihoz szükséges. – Ilyenkor az ember egyik szeme sír, a másik nevet.

Örülök, hogy ezek a gyermekek szerető családba kerültek, de ők is és mi is érző lelkek vagyunk. Amíg nálunk voltak, még a széltől is próbáltuk óvni őket. Amikor pedig örökbe vitték őket, velük együtt a szívünk egy darabját is magukkal vitték. A lelki kapcsolat azonban nem szakadt meg. Tudjuk, hol vannak, hogyan élnek, az örökbefogadó családok fotókat és videókat küldenek, sőt születésnapjaimon is felköszöntenek, még ha távolról is – mesélte.

Mikuláseste a műtő ajtaja előtt

Másfél éve Enikő egy hároméves ikerpárról – egy kislányról és egy kislányról – gondoskodik. Az ikrek Magyarországon születtek, édesanyjuk akkor még kiskorú volt, és azóta sem érdeklődött felőlük. A kislány már négyhetes korában életmentő szívműtéten esett át. Amikor Györgyiczke Enikő elvállalta a gyermekek nevelését, tudta, hogy hamarosan újabb beavatkozásra lesz szükség ahhoz, hogy a kislány életben maradjon. – 2024. október 16-án kaptam őket – idézte fel. Elmondta, hogy a karcfalvi SZJA Orvosi és Metodikai Központba rendszeresen érkező bukaresti szakorvos két alkalommal is teljes körű vizsgálatnak vetette alá a kislányt, és mindkét alkalommal megerősítette: szükség van a második szívműtételre. – November végén a kislányt a családom gondjaira bízta, a kislánnyal pedig Bukarestbe utaztam, befeküdtünk a Marie Curie Gyermekkórházba. Egy hét alatt előkészítették a műtételre, amelyre december 5-én került sor. Nyolc és fél órán át tartott.

Nehéz szavakba önteni, milyen érzés volt, hogy miközben mások a Mikulás érkezésére készültek, én a műtő ajtaja előtt várahoztam, a kistestvére pedig otthon maradt a családdal – mondta könnyes szemmel. A műtét sikeres volt, bár az azt követő időszak nem telt komplikációk nélkül. Ez azonban egyáltalán nem volt meglepő, hiszen a kislány alig két és fél éves korára már két nyitott szívműtéten esett át. A lelkiismeretes orvosi csapatnak köszönhetően végül minden nehézséget sikerült leküzdeni.

Emberség és szakértelem kéz a kézben

– Néha hallani Romániában a magyarellenességről, de a bukaresti Marie Curie Gyermekkórházban ennek nyomát sem tapasztaltam. Az első pillanattól kezdve az volt a hozzáállásuk: mindent a gyermekért, mindent a hozzátartozóért. Hálásak vagyunk az ott dolgozóknak és a Jóistennek, hogy a kisfiú ma már jól van. Tizennégy nehéz napot töltöttünk a kórházban – hangsúlyozta. Enikő arról is beszámolt, hogy egy hónappal később kontrollvizsgálaton vettek részt, majd a karcfalvi SZJA Orvosi és Metodikai Központban is megvizsgálták a gyermeket. Minden eredmény megnyugtató volt. A következő ellenőrzésre októberben kerül sor, amikor ismét érkezik a bukaresti szakorvos, akit a család nemes egyszerűséggel a „védőangyalának” nevez. Arra a kérdésre, mit tanácsolna azoknak, akik nevelőszülői hivatáson gondolkodnak, határozott választ adott: – Csak az vállaljon nevelőszülői munkát, aki szívvel-lélekkel tudja végezni. Ezt másképp nem lehet, és nem is szabad csinálni. És van még valami: a nevelőszülő önmagában nem elég. Szükség van egy szerető, mindenben támogató családra is mögötte. Ha a családom nem állt volna mellettem, nem lettem volna képes végigjárni ezt az utat az elmúlt tizenhat évben – zárta gondolatait Györgyicze Enikő.

Néha az angyalok is elveszítik az életért vívott csatát

Tartalmi figyelmeztetés:

Megrázó eseményeket, veszteségeket és nehéz élettapasztalatokat tartalmazó szöveg, mely az olvasók számára érzelmileg megterhelő lehet. Elolvasását ennek tudatában ajánljuk.

A szociális védelem területén végzett munka gyakran irányítja rá a figyelmet olyan szituációkra, amelyek egyszerre mutatják meg az élet törékenységet és a hátrányos helyzetben lévő emberek támogatásáért dolgozó szakemberek elkötelezettségét. Egyes történetek nem csupán egy kedvezményezett – legyen az gyermek, fogyatékossgal élő felnőtt vagy akár súlyosan fogyatékos személy – életútjáról szólnak, hanem a gyermekvédelmi szakemberek és az egészségügyi dolgozók kitartó erőfeszítéseiről is, akik nap, mint nap azért dolgoznak, hogy gondoskodást, lehetőségeket és reményt nyújtsanak a rájuk bízott embereknek. Tekintettel erre az áldozatos munkára, különösen nehéz elfogadni az életért vívott küzdelemben elszenvedett vereséget. Május végén megrendítő hírt kaptunk, mely nemcsak intézményünket rázta meg, hanem Hargita Megye Tanácsa alkalmazottait, a tanácsosok testületét, és mindazokat az embereket, akik tudomást szereztek az életért vívott csata elvesztéséről és egy nevelőszülő megrendítő gyászáról.

(Az illusztrációkat AI-al generáltuk.)

Egy kis kedvezményezettünk, akit Mihály Melinda gondozott, mindössze három évet és nyolc hónapot élt. Élete már a kezdetektől rendkívüli megpróbáltatásokkal indult: születése után kiskorú vér szerinti anyja egy magyarországi kórházban hagyta, és később sem kereste őt. Súlyos szívfejlődési rendellenességgel jött világra, és már újszülöttként életmentő műtéten esett át. Hét és fél hónapos korában került haza, Mihály Melinda hivatásos nevelőszülő fogadta otthonába. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkezett, szeretet, biztonság és odafigyelés vette körül. Az évek során olyan kapcsolat alakult ki közöttük, amely túlmutat minden hivatalos megnevezésen. A kisfiú családra talált, Melinda pedig teljes szívvel vállalta a gondozását. A gyermek fejlődése szépen haladt, bár betegsége folyamatos odafigyelést igényelt. Fizikailag gyengébb volt kortársainál, immunrendszere pedig különösen sérülékenynek bizonyult. Mindennapjai azonban nem a korlátokról, hanem a reményről szóltak. Évente több alkalommal utaztak Budapestre a Gottsegen György

Országos Kardiológiai Intézetbe ellenőrzésekre, miközben csíkszeredai és marosvásárhelyi gyermek-kardiológusok is figyelemmel kísérték állapotát. Az elmúlt három év a folyamatos küzdelemről szólt: kezelésekről, vizsgálatokról, utazásokról az otthon és a kórházak között és mindenek előtt arról a közös hitről, hogy a kisfiú előtt még hosszú élet állhat. Mihály Melinda hálaival beszél a gyermekvédelmi igazgatóság munkatársairól és Elekes Zoltán igazgatóról, akik minden szükséges támogatást biztosítottak ahhoz, hogy a kisfiú megkapja a számára legjobb ellátást.

A hivatásos nevelőszülő munkája nem mérhető munkaidőben, sem anyagi szempontok szerint

Amikor tavaly decemberben nyilvánvalóvá vált, hogy újabb, rendkívül összetett szív-műtétre lesz szükség, minden érintett tudta, milyen nehéz időszak következik. Május 18-án a kisfiú tízórás műtéten esett át a budapesti intézetben. Az orvosi csapat mindent megtett érte, ahogyan a nevelőszülő és a gyermekvédelmi szakemberek is minden erejükkel mellette álltak. Három napon át gépek segítették életben maradását, azonban a műtétet követő súlyos szövődmények miatt a negyedik napon beállt az agyhalál. Egy olyan pillanat volt, amikor a szakmai tudás, a gondoskodás és az emberi szeretet együtt sem volt elegendő ahhoz, hogy megváltoztassák a sors alakulását. Maradt a fájdalmas felismerés, hogy a küzdelem véget ért, és el kell engedni azt, akiért oly sokan dolgoztak, imádkoztak és reménykedtek. A tragikus történet ugyanakkor arra is emlékeztet, hogy a hivatásos nevelőszülőség sokkal több egy foglalkozásnál. Ez a munka nem mérhető munkaidőben vagy anyagi szempontok szerint. Éjjel és nappal jelen lenni egy gyermek életében, osztozni a félelmeiben, örülni a fejlődésének, elkísérni a kezelésekre, és végig mellette állni a legnehezebb időszakokban – mindez mély elköteleződést és önfeláldozást kíván. A szeretet, amely három éven át körülvette a kisfiút, megmarad azok szívében, akik gondját viselték. Ez a szeretet nem tudta legyőzni a betegséget, de méltóságot, biztonságot és családot adott neki azon az úton, amelyet bejárhatott. Ez a szeretet ad erőt ahhoz is, hogy a nevelőszülő és családja a fájdalom ellenére tovább folytassa majd a küldetését, és valamikor újabb gyermekek számára nyújtson otthont, biztonságot és reményt.

A kiskorúak védelme – fejlesztik a 119-es országos segélyhívó szolgáltatást

A bántalmazott, elhanyagolt, kizsákmányolt, vagy más erőszakos cselekmények áldozatává vált gyermekek hatékonyabb támogatása érdekében az országos gyermekjogvédelmi és örökbefogadási hatóság (ANPDCA), a Speciális Távközlési Szolgálattal (STS) partnerségben fejleszti a 119-es országos segélyhívó szolgáltatást. A segélyhívó rendszer korszerűsítése A gyermekek számára létrehozott, a 119-es országos egységes telefonszámhoz kapcsolódó digitális riasztási, azonosítási és beavatkozási eszközök fejlesztése és korszerűsítése – Next Generation 119 rendszer” című projekt keretében történik. A pályázat keretében tervezett megvalósításokat június 10-én Csíkszeredában is bemutatták egy tájékoztató rendezvény keretében, melyre meghívást kaptak a Hargita Megyei Prefektusi Hivatal, Hargita Megye Tanácsa, a Speciális Távközlési Szolgálat, a Hargita Megyei Tanfelügyelőség, a Hargita Megyei Rendőr-főkapitányság, a Hargita Megyei Közegészségügyi Igazgatóság, a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság, a helyi önkormányzatok és a megye oktatási intézményeinek képviselői, valamint az Országos Diáktanács diák képviselői.

Intézményünket a rendezvényen dr. Elekes Zoltán vezérigazgató képviselte. Az intézményvezető gratulált a szervezőknek a projekt megvalósításához, és megerősítette: a veszélyhelyzetben lévő személyek, különösen a gyermekek védelme érdekében szükség van az intézmények közötti együttműködésre. Az igazgató rámutatott, hogy az utóbbi években csökkent a gyermekek száma a gyermekvédelmi rendszerben. – Mi nem befolyásoljuk ezeket a számokat, hanem szükség esetén haladéktalanul közbelépünk és gyakran lehetetlen helyzeteket kell megoldanunk. Gondot jelent például az, ha későn értesítenek bennünket, ha egy gyermek

több éven át él veszélyhelyzetben, mielőtt bekerülne a rendszerben. Ilyenkor felmerül a kérdés, ki ismerte a helyzetét, ki értesíthetett volna? Ezért fontos a tájékoztató kampány, az intézményközi együttműködés valamint az intézmények és a közösség közötti kapcsolat, annak érdekében, hogy ne veszítsünk el éveket ezeknek a gyermekeknek az életéből – mondta az igazgató. Hozzátette: a Next Generation 119 rendszer fejlesztése támogató faktor lehet a munkánkban.

Az országos gyermekjogvédelmi és örökbefogadási hatóság képviselője, Alina Tarcevshi bemutatta a projekt célkitűzéseit és a várható eredményeket. A projekt célja a 119-es országos gyermekvédelmi segélyhívó szolgáltatás bővítése és korszerűsítése olyan új digitális alkalmazások és platformok fejlesztésével, amelyek hatékonyabb segítséget nyújtanak a bántalmazás, elhanyagolás, kizsákmányolás vagy más erőszakos cselekmények áldozatává vált gyermekek számára. Ugyanakkor a projekt olyan informatikai eszközök és támogató programok létrehozását is magában foglalja, amelyek segítik a 119-es szolgálat működtetésében részt vevő szakemberek munkáját. Alina Tarcevshi tájékoztatta a résztvevőket azokról az új fejlesztésekről is, amelyek a rendszer részeként válsóulnak meg. Ezek közé tartozik az Információs és Támogató Chat szolgáltatás, a többnyelvű chatbotot és hasznos információkat tartalmazó www.119.ro platform, a terepen dolgozó szakemberek számára fejlesztett mobilalkalmazás, a szakmai továbbképzést támogató online képzési platform, valamint a rendelkezésre álló erőforrások gyors beazonosítását segítő GIS/ARLS interaktív térkép. A műszaki támogatás és az infrastruktúra modernizálásának kérdéseit Ioan Popa, a Román Különleges Távközlési Szolgálat (STS) képviselője ismertette.

A tájékoztató és népszerűsítő rendezvény megszervezésével az ANPDCA célja a projekt célkitűzéseinek ismeretése, valamint annak tudatosítása volt, hogy milyen fontos szerepet tölt be a 119-es országos egységes hívószám használata, illetve milyen előnyökkel járnak az új digitális megoldások a gyermekek elleni erőszak megelőzésében, felismerésében és az ilyen esetek hatékony kezelésében.

A digitális idealizálás csapdája

Tartalmi figyelmeztetés:

Megrázó eseményeket, veszteségeket és nehéz élethelyzeteket tartalmazó szöveg, mely az olvasók számára érzelmileg megterhelő lehet. Elolvasását ennek tudatában ajánljuk.

Irénkével a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság családon belüli erőszak áldozatai számára működtetett védett otthonában találkoztunk. A 41 éves nő két kisgyermekével – az öt éves kisfiával és a másfél éves kislányával – három hónapon át élt itt. Találkozásunk pillanatában készült visszatérni élettársához, a két gyermek apjához. Beszélgetésünk során érintette történeke fontosabb állomásait, melyből fokozatosan kirajzolódott a bántalmazás ismétlődő ciklusa, a remény és a csalódás váltakozása és az a sajátos érzelmi kötődés, amely gyakran a legsúlyosabb bántalmazások után is a kapcsolatban tartja az áldozatot.

(Az illusztrációkat AI-al generáltuk.)

A bántalmazás sokáig nem volt elegendő ok a válásra

Irénkének hat gyermeke van. Élettörténete a párkapcsolati erőszakon túl arra is rámutat, hogy a magány, a veszteségek és az elfogadás iránti vágy miként teheti sérülékennyé az embert egy új kapcsolat kezdetén. Fiatalon ment férjhez, első házasságából három gyermek született. Férje rendszeresen bántalmazta, de akkoriban ezt sokáig nem tekintette elegendő oknak a válásra.

– Az rendben is volt – mondja ma is, mélységes beletörődéssel a hangjában. A fordulópontot az jelentette, amikor férje olyan súlyosan megverte, hogy kitörte a fogait. A sérülés maradandó emlékeztetővé vált arra, hogy a kapcsolat visszafordíthatatlanul megromlott. – Részegen beverte a fogaimat. Akkor döntöttem úgy, hogy elválok – mondta. Két idősebb gyermeke ma már külföldön dolgozik. Harmadik gyermekét a szülei gondjaira bízta és Magyarországon vállalt munkát, abban bízva, hogy új életet építhet magának. Ott ismerkedett meg egy erdélyi származású férfival, akivel rövid idő alatt komoly kapcsolatot alakított ki. Várandós lett, a párkapcsolata azonban nem úgy alakult, ahogyan remélte, ezért négy hónapos terhesen hazaköltözött a szüleihez. A gyermek apja a szülés után még meglátogatta őket, segített hazajutni a kórházból, vásárolt néhány dolgot az újszülöttnak, majd visszatért Magyarországra. – Soha többé nem jelent meg az életünkben, nem érdekelte a gyermeke sorsa. Utólag hallottam, hogy megnősült. – mondta Irénke.

A tökéletes kapcsolat illúziója

Irénke több éven át a szülői házban élt két gyermekével. Közben megismerkedett egy szomszédos megyéből származó, külföldön dolgozó férfival. A férfi is csalódásokkal érkezett az ismeretségbe. A kapcsolat a virtuális térben bontakozott ki, hosszú beszélgetések során ismerték meg egymás életét. A beszélgetések kezdetben a magányról szóltak, később azonban fokozatosan egymás érzelmi támaszaivá váltak. Irénke elpanaszolta a férfinak, hogy egész életében bántották, elhagyták, és nagyon nehéz egyedül nevelni a gyermekeket. A férfi arról mesélt, hogy elvált, a felesége megcsalta és elhagyta, elveszítette a két gyermekét is, és a veszteség olyan mély nyomot hagyott benne, hogy két szívinfarktuson is átesett.

Irénke történetében ezen a ponton meghatározóvá vált az online ismerkedés szerepe. Mindkét fél sérüléseket hordozott, megértésre vágyott, és keresett valakit, aki végre meghallgatja. A digitális tér lehetőséget teremtett arra, hogy gyorsan és mélyen kapcsolódjanak egymáshoz és arra is, hogy a másiktól alkotott képet részben a saját vágyaiból és hiányaiból építse fel.

A hónapokon át tartó beszélgetések alatt fokozatosan kialakult bennük a meggyőződés, hogy a másik pontosan azt tudja megadni, amire szükségük van. A férfi gondoskodást ígért, Irénke pedig biztonságot remélt. – Kezdetben csak beszélgettünk, de lassan kialakult köztünk egy nagyon szép kapcsolat. Egy idő után ő kezdett arról beszélni, hogy amikor hazajön, majd gondot visel ránk. Azt ígérte, boldogok leszünk és mindenünk meglesz. Én ezt el is hittem, ugye, egy anya el is hiszi, mert a legjobbat szeretné a gyermekeinek. Meg aztán én is szerettem volna mellette lenni, ápolni a lelkivilágát, hogy enyhítsem a felesége csalása, és a gyermekei eltávolodása miatt érzett bánatát – emlékszik vissza Irénke.

Vissza a hétköznapi valóságába

Amikor a férfi végleg hazatért külföldről és összeköltöztek, az online térben kialakult kép találkozott a hétköznapi valóságával. Négy-öt hónappal később elkezdődtek a verések is.

– Ivott és elkezdődtek a problémák. Amikor megvert, megvetést éreztem – mondta Irénke csendesen. A következő mondata azonban már nem az érzéseiről, hanem a férfi indokairól szólt. – Szerintem ő nem is akart bántalmazni, nem szeretett volna bántani, csak hát az első felesége megcsalta... – próbált magyarázatot találni az erőszakra a kapcsolat fennmaradásának reményében. – A hat év alatt három alkalommal hagytam el. Volt, amikor törvényszéki orvoshoz fordultam, és több alkalommal tettem feljelentést is a rendőrségen. A panaszokat később visszavontam a kicsi gyermek miatt, mert ugye, a gyermeknek apa kell – emlékezett a nő. Azonban az erőszak idővel a gyermekeket is elérte: a férfi súlyosan bántalmazta a házasságából származó gyermekeket. – A szomszédokkal gyakran ittak, s olyankor telebeszélték a fejét mindenféléről az első házasságból hozott gyermekéről. A gyermek vörös hajú volt, amit ő nehezen fogadott el. Vörös, mint a róka – ezt mondták. Kicsit gondolkodott, majd hozzátette: – Egyszer úgy megverte, hogy a gyermek majdnem belehalt, egy brassói kórházban élesztették újra. Akkor bezárták – mondta a nő. A börtönbüntetéssel azonban nem ért véget a történet. Irénke szerint a férfi a büntetés-végrehajtás ideje alatt a férfi pszichológushoz járt,

és újra közelebb került a hitéhez. – Kibékültünk, és nem volt semmi probléma addig, amíg a kislány meg nem született. Akkor ismét megjelent a féltékenység, majd nemsokára az erőszak is. Utolsó alkalommal nekivert a szekrénynek... akkor elhagytam. A szomszédos megyében egy civil szervezet ideiglenes lakhatást biztosított egy hónapon át, majd, mivel Hargita megyei a lakhelyem, bekerültem a szociális igazgatóság a védett otthonába, itt vagyok a gyermekekkel már három hónapja – mondta a nő.

Újabb esély – amikor a remény felülírja a tapasztalatokat

Beszélgetésünk végén azonban váratlan fordulatot vesz a történet: Irénke elmondta, hogy ismét tartják a kapcsolatot az élettársával, és azt tervezi, hogy visszaköltözik hozzá.

– Ismét volt egy szívinfarktusa, ezért lemondott az itálról. Visszamegyünk hozzá, hogy legyünk mellette, ha rosszul van. Remélem, több problémánk nem lesz – mondta. Kijelentésében egyszerre van jelen a szeretet, a remény, a felelősségérzet és a múlt tapasztalatainak halványulása. – „Nagyon szeretem őt, s hiszem, hogy már nem fog bántani. Sokat sír a gyermekek után. Imádja őket, vissza szeretné kapni a családját – mondta Irénke, és ezzel egy időben a jövőt is tervezgetni kezdte: hazamegy, óvodába íratja a kislányát és majd, miután a kislány is óvodába járhat, munkát fog keresni. – Dolgozni szeretnék, bár ő azt mondta, nem kell munkába járnom... a gyermekeimnek mindent meg szeretnék adni. A kicsiknek, és a nagyoknak is – mondta a nő.

Irénke története nem csupán egy bántalmazott nő története. Arra is figyelmeztet, hogy a magány, a sérülékenység és az online térben kialakuló idealizált kapcsolatok találkozása olyan helyzeteket teremthet, amelyekben a figyelmeztető jelek könnyen háttérbe szorulnak. A történet végén pedig megjelenik az a kijelentés, amely talán mindennél többet elárul arról, hogy milyen nehéz végleg kilépni egy bántalmazó kapcsolatból: „Adok neki még egy esélyt.”

Egykori kedvezményezettünk a magyar foci élvonalba igazolt

A KÉSZ–St. Mihály–Szeged női labdarúgócsapata szerződtette egykori kedvezményezettünket, Mitri Ritát, aki az FK Csíkszeredától érkezik a magyar élvonalba. Az átigazolás újabb jelentős mérföldkő a fiatal játékos pályafutásában, amelyet kitartás, következetes munka és folyamatos fejlődés jellemez.

Rita a labdarúgás alapjait fiúk között sajátította el és az évek alatt végig élvezte a hivatásos nevelőszülők támogatását. Először a székelyudvarhelyi Vasas Femina, majd az FK Csíkszereda meghatározó játékosává vált. Pályafutása során több román kupagyőzelmet ünnepelhetett, többször végzett dobogós helyen a román első osztályban, miközben az U13-as korosztálytól egészen az U23-as válogatottig képviselte Romániát. A szakmai közeg gyors, kreatív, gólerős futballistaként és kiváló csapatemberként tartja számon. Sportolói teljesítménye mellett története azt is bizonyítja, hogy a kitartás, az alázat és a mindennapi munka képes megnyitni az utat a legnagyobb célok felé. Új klubjához történő szerződését követően Mitri Rita így nyilatkozott: „Nagy lehetőség és komoly mérföldkő számomra, hogy a szegedi női labdarúgás részese lehetek. Új csapat, új bajnokság és új kihívások várnak rám, de a klubnál felépített jövőkép és a szakmai elvárások azonnal magukkal ragadtak. Szeretném a maximumot nyújtani, hogy a szakmai stáb és a csapattársaim bizalmát is megszolgáljam, és a játékkal segítsen a csapatot a közös célok elérésében.”

Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy egykori kedvezményezettünként végigkísérhettük Rita fejlődésének egy fontos szakaszát. Sikere inspiráló példa minden fiatal számára, aki hisz abban, hogy elhivatottsággal és kitartással az álmok valóra válhatnak. Ezúton is szívből gratulálunk Ritának az új lehetőséghez, és sok sikert, egészséget, örömet, valamint eredményekben gazdag időszakot kívánunk neki a KÉSZ–St. Mihály–Szeged színeiben. Hajrá, Rita!

Kiadja a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság

Csíkszereda, Szék út 152..

Szerkeszti: Kovács Anna.

Lapterv és tördelés: Kovács Anna.

ISSN 2393 – 4360, ISSN-L 2393 – 4352

